

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého, PhD., a soudců Olgy Stránské a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobce: **V. B.**, narozen x, státní občan Ukrajiny, bytem x, zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Ministerstvo vnitra, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/50, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 4. 2015, č. j. MV-84270-3/SO-2014,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 7. 4. 2015, č. j. MV-84270-3/SO-2014, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 26. 5. 2014, č. j. OAM-3325-16/TP-2013, s e z r u š u j í a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je povinna do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Vratislava Polky na náhradě nákladů řízení částku 10.800,- Kč.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zaslanou zdejšímu soudu dne 18. 5. 2015, domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7. 4. 2015, č. j. MV-84270-3/SO-2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání proti

rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 26. 5. 2014, č. j. OAM-3325-16/TP-2013, a toto rozhodnutí potvrdila. Rozhodnutím ministerstva byla podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákonného opatření Senátu č. 344/2013 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu, neboť žalobce nesplnil podmínky uvedené v § 68 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce v žalobě obecně namítl, že napadené rozhodnutí je v rozporu s §§ 2, 3, 4 a 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), v rozporu s § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Napadené rozhodnutí je podle něj rovněž nepřiměřené a nepřezkoumatelné. Žádost žalobce byla podána dne 20. 2. 2013. Ke dni podání žádosti pobýval žalobce na území nepřetržitě téměř 7 let. Přesto byla jeho žádost zamítnuta z důvodu, že nesplňuje podmínku 5 let nepřetržitého pobytu na území.

Konkrétně žalobce uvedl, že ke dni podání žádosti splnil podmínku pětiletého nepřetržitého pobytu na území. Skutečnost, že o jeho žádosti nebylo rozhodnuto včas, je zaviněna ministerstvem, jestliže řízení trvalo nikoli zákonných 60 dnů, nýbrž více jak desetinásobek této doby. Tím zároveň došlo k situaci, kdy původní pobytové oprávnění žalobce uplynulo. Žalobce nesouhlasí, že pro posouzení délky pobytu na území a jeho nepřetržitosti je zásadní stav věci ke dni vydání rozhodnutí. Z judikatury a aplikační praxe vyplývá, že žadatel má splňovat podmínku nepřetržitosti ke dni podání žádosti. Naopak žádosti nelze vyhovět, jestliže cizinec ke dni podání žádosti podmínku nepřetržitosti a délky pobytu nesplňuje.

Podle žalobce by bylo nepřiměřené a neodpovídající principům právního státu, pokud by důvodem zamítnutí žádosti mělo být narušení nepřetržitosti pobytu žalobce důsledkem nezákonného postupu ministerstva nebo pokud by nebylo možné udělit povolení k trvalému pobytu cizinci, který ke dni vydání rozhodnutí pobývá na území téměř 8 let, protože na dobu něco málo přes 1 měsíc pozbyde oprávnění k pobytu. Žalobce by byl nucen čekat dalších 5 let, než by mohl podat další žádost. Žalobce je přitom na území integrován do společnosti, má v ČR vytvořené zázemí. Právo žalobce na respektování soukromého života nepochybně převáží nad důvody případně svěřícími pro nevyhovění žádosti.

Dále žalobce uvedl, že v období od 29. 1. 2014 do 7. 3. 2014 měl v cestovním dokladu vylepen štítek o dlouhodobém pobytu na území s dobou platnosti 2 měsíce. Žalobce dne 1. 2. 2014 vycestoval na Ukrajinu, odkud se vrátil dne 7. 2. 2014. Následně mu byl uvedený překlenovací štítek zneplatněn až dne 7. 3. 2014 a byl mu vydán výjezdní příkaz. Žalobce neprodleně podal žádost o vydání víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jehož podáním se na žalobce vztahovala fikce pobytu podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Dne 24. 3. 2014 bylo žádosti o toto vízum vyhověno a žalobci bylo vízum za účelem strpění na území vydáno. Žalobce na území v rozhodnou dobu pobýval na základě překlenovacího štítku k dlouhodobému pobytu a od 7. 3. 2014 na základě fikce pobytu podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Podle žalované nelze období, na které byl výjezdní příkaz vydán, započítat do celkové doby nepřetržitosti pobytu. Takové odůvodnění nepovažuje žalobce za přezkoumatelné, jestliže žalovaná na jiném místě odkazuje na to, že stejného dne žalobce požádal o vízum za účelem strpění, s čímž zákon spojuje fikci pobytu.

Podmínkou vydání povolení k trvalému pobytu je dle žalobce podle § 68 zákona o pobytu cizinců to, aby žádost cizince byla podána po 5 letech nepřetržitého pobytu na území. Z dikce § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců plyne, že cizinec musí splnit podmínku pětiletého nepřetržitého pobytu do minulosti, ale již z ní neplyne, že nepřetržitost pobytu musí být splněna bezprostředně před podáním žádosti. Žalobce v té souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2011, č. j. 4 As 13/2011-145. Z uvedeného rozsudku podle žalobce plyne, že nepřetržitost pobytu na území ve stanovené délce musí žadatel za dobu svého pobytu na území splnit jedenkrát, přičemž jestliže následně dojde k přerušení nepřetržitosti pobytu, není to důvod pro nevyhovění žádosti. To podle žalobce dopadá také na aplikaci § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Proto skutečnost, že došlo ke krátkému narušení nepřetržitosti pobytu, nemůže již nic změnit na tom, že ke dni podání žádosti žalobce podmínku pětiletého nepřetržitého pobytu již jednou splnil a vyhovuje tak požadavkům zákona.

Žalobce považuje napadené rozhodnutí rovněž za nepřezkoumatelné, neboť podle jeho názoru v něm není uvedeno, proč je nutno splňovat podmínku nepřetržitosti pobytu v období bezprostředně předcházejícím podání žádosti. Žalovaná se nevypořádala se skutečností, že žalobce v inkriminovanou dobu disponoval platným štítkem k dlouhodobému pobytu na území, ani s otázkou závažnosti a délky doby narušení nepřetržitosti, ani neposoudila, zda žalobce v minulosti již podmínku splnil. Napadené rozhodnutí je také zcela nepřiměřené, neboť žalobce žije v ČR dlouhou dobu, má zde rodinu, přátele, zdroj obživy a důvody případně svědčící ve prospěch závěru o narušení nepřetržitosti pobytu na území jistě vzhledem ke všem okolnostem případu nemohou převážit nad ochranou práva na respektování soukromého života žalobce. Napadené rozhodnutí je přepjatě formalistické a nezohledňuje principy správního řízení vycházející ze zásady právního státu.

Žalovaná ve svém vyjádření stručně rekapitulovala průběh správního řízení a obsah žaloby. V reakci na námitky žalobce odkázala na § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 4 odst. 1 směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „směrnice 2003/109/ES“). Podle žalované je třeba § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vykládat v souladu se zněním čl. 4 odst. 1 směrnice 2003/109/ES tak, že doba nepřetržitého pobytu na území musí bezprostředně předcházet podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Uvedený výklad je v souladu se smyslem § 68 zákona o pobytu cizinců, který vychází z potřeby dosažení nezbytného stupně integrace cizince do společnosti. V opačném případě by mohla nastat situace, kdy by cizinec splnil podmínku nepřetržitého pobytu na území, poté by žil 30 let v jiném státě, ve kterém by se integroval, a následně by mohl získat pobyt v ČR. Tím by byl smysl § 68 zákona o pobytu cizinců zcela popřen. Podmínka nepřetržitosti pobytu musí být splněna také v okamžiku vydání správního rozhodnutí. To je v souladu se smyslem § 68 zákona o pobytu cizinců, neboť stanovení podmínky určité doby pobytu na území vychází z potřeby dosáhnout nezbytného stupně integrace cizince do společnosti. Dané ustanovení předvídá, že v době, kdy je žádáno o trvalý pobyt na území, dosáhl cizinec již určitého stupně integrace do společnosti, přičemž jedním z projevů integrace je splňování podmínek pro získání pobytového oprávnění. Tak tomu nebylo v případě žalobce, který na území pobýval od 7. 3. 2014 do 6. 4. 2014 na základě výjezdního příkazu, což není pobytové oprávnění, které se započítává do doby pobytu podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Tím byla narušena nepřetržitost pobytu.

Žalovaná se neztotožnila ani s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí je uvedeno, že výjezdní příkaz byl žalobci udělen dne 7. 3. 2014, přičemž toto období, kdy byl žalobci udělen výjezdní příkaz, nelze započítat do celkové doby

pobytu, a tím byla narušena nepřetržitost pobytu. Žalovaná rozpor v odůvodnění napadeného rozhodnutí neshledala. Výjezdní příkaz byl žalobci udělen s platností od 7. 3. 2014 do 6. 4. 2014. Žalobce dne 7. 3. 2014 podal žádost o vízum za účelem strpění pobytu na území. To bylo žalobci uděleno s platností od 24. 3. 2014 do 14. 9. 2014. Z § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců plyne, že zákon váže fikci pobytu s podáním žádosti o udělení víza k pobytu za účelem strpění pobytu jen v případě, pokud o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území. Žalobce však v době, kdy podal žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu, neměl oprávnění k pobytu a nacházel se na území na základě výjezdního příkazu. Ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců se tak na daný případ neuplatní.

K námitce žalobce o neposouzení přiměřenosti žalovaná uvedla, že zákon o pobytu cizinců stanoví, ve kterých případech je správní orgán povinen posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí. Ustanovení § 75 odst. 1 zákona o pobytu cizinců posouzení přiměřenosti rozhodnutí nevyžaduje. Okolnosti daného případu nenaznačovaly, že by dopady napadeného rozhodnutí mohly znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce a žalobce takovou skutečnost ani netvrdil. Ve zbytku žalovaná odkázala na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby.

Soud po zjištění, že žaloba je včasná, podána osobou oprávněnou a že jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání, napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů přezkoumal, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl přitom k závěru, že podaná žaloba je důvodná.

K jednání požadovanému žalobcem se nikdo za žalobce bez omluvy nedostavil, žalovaná se z jednání omluvila s tím, že jeho odročení nepožaduje. Vzhledem k tomu, že předvolání bylo zástupci žalobce řádně doručeno a byly splněny všechny podmínky pro projednání věci, soud rozhodl v nepřítomnosti účastníků.

Ze správního spisu vyplynulo, že dne 20. 2. 2013 žalobce podal u ministerstva žádost o povolení k trvalému pobytu, ke které přiložil několik zákonem vyžadovaných dokladů. Žalobce pobýval na území od 11. 7. 2006 na základě dlouhodobého víza za účelem zaměstnání a od 15. 3. 2007 pobýval na území na základě dlouhodobého pobytu, jehož platnost byla následně prodlužována, a to za různými účely (zaměstnání, podnikání). Řízení o jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podané dne 12. 1. 2011 však bylo usnesením ministerstva ze dne 8. 6. 2011, č. j. OAM-05194-8/DP-2011, zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Toto usnesení bylo žalobcem napadeno odvoláním, a žalobce tak dále pobýval na území nadále na základě fikce pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná rozhodnutím ze dne 7. 10. 2013, č. j. MV-84994-4/SO/sen-2011, toto odvolání zamítla a usnesení ministerstva ze dne 8. 6. 2011 potvrdila. Dne 7. 3. 2014 byl žalobci vydán výjezdní příkaz a žalobce tentýž den podal žádost o dlouhodobé vízum za účelem strpění, které bylo vyhověno. Dne 7. 3. 2014 zároveň podal žalobce v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Opatřením ze dne 21. 3. 2014 ministerstvo žalobce informovalo o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Svým opatřením proti nečinnosti ze dne 1. 4. 2014 žalovaná přikázala ministerstvu, aby do 30 dnů od jeho doručení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu rozhodlo. Rozhodnutím ze dne 26. 5. 2014 pak ministerstvo podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu zamítlo.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí ministerstvo mimo jiné uvedlo, že nebyla zachována nepřetržitost pobytu žadatele ke dni vydání rozhodnutí, neboť ten byl ukončen nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ze dne 8. 6. 2011, tj. dne 29. 1. 2014. Podáním žádosti o vydání

povolení k trvalému pobytu žádná fikce pobytu nevzniká. Dobu pobytu žalobce na výjezdni příkaz nelze podle ministerstva považovat za standardní dobu oprávněného a legálního pobytu na území podle čl. 4 směrnice 2003/109/ES a žalobce v období od 29. 1. 2014 do 7. 3. 2014 pobýval na území nelegálně. Protože byla narušena nepřetržitost pobytu žalobce, nesplňuje tento podmínku 5 let nepřetržitého pobytu na území podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, jehož námitky svým obsahem nevybočují z argumentace žalobce obsažené v žalobě. Odvolání žalobce žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí ministerstva ze dne 26. 5. 2014 potvrdila.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že cizinec musí podmínku nepřetržitosti pobytu na území splňovat také v okamžiku vydání rozhodnutí a odkázala v tomto na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79. Námitka žalobce o nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí byla podle žalované oprávněná, tato situace však měla být řešena v rámci ochrany před nečinností, čehož také žalobce využil. Lhůty pro vydání rozhodnutí jsou podle žalované pořádkové a jejich nedodržení nemá za následek nezákonné rozhodnutí. Podle žalované se dále nepřetržitost pětileté doby pobytu přerušuje po ukončení platnosti oprávnění k pobytu a dobu pobytu na výjezdni příkaz nelze do této doby započítat. Nadto se žalobce podle žalované nacházel na území od 29. 1. 2014 do 7. 3. 2014 bez platného povolení k pobytu, tj. nelegálně. Podle žalované dále cizinec může v době podání žádosti pobývat mimo území, ale neznamená to, že cizinec může v době podání žádosti být bez platného oprávnění k pobytu na území. Z § 65 odst. 5 zákona o pobytu cizinců podle žalované nevyplývá, že cizinec v době podání žádosti již nemusí mít platný pobyt. Podle žalované nebyla v případě žalobce splněna podmínka § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců spočívající v 5 letech nepřetržitého pobytu na území, a byl tak naplněn důvod pro zamítnutí žádosti podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná po přezkoumání spisového materiálu dospěla k závěru, že ministerstvo postupovalo podle zákona. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 20. 4. 2015.

Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.

Podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.

Podstatou projednávané žaloby je spor o to, zdali přetržení doby oprávněného pobytu, ke kterému došlo v průběhu řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu, je bez dalšího důvodem pro zamítnutí žádosti.

Soud se v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí nejprve zabýval námitkou jeho nepřezkoumatelnosti, neboť důvodnost takové námitky by bránila jeho věcnému přezkumu. Dospěl přitom k závěru, že tato námitka je nedůvodná. Ze shora citovaného napadeného rozhodnutí je totiž zcela patrné, z jakého důvodu žalovaná dospěla k závěru, že žalobce nesplňoval podmínky pro udělení trvalého pobytu a proč tedy jako správný vyhodnotila závěr ministerstva, že bylo na místě žádost žalobce zamítnout. Zároveň se v odůvodnění napadeného rozhodnutí snažila dostatečně vypořádat se všemi odvolacími námitkami. Proto se soud zabýval zákonností meritorního posouzení žalované.

Na úvod věcného posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí považuje soud za nezbytné připomenout, že současnou koncepci právní úpravy povolení k trvalému pobytu v zákoně o pobytu cizinců s sebou přinesla jeho novela provedená zákonem č. 161/2006 Sb.,

jejímž cílem bylo mimo jiné upravit oblast povolování trvalých pobytů v návaznosti na směrnici 2003/109/ES a kterou také s ohledem na uvedenou směrnici došlo ke zkrácení doby nepřetržitého pobytu, který je nezbytný pro udělení povolení k trvalému pobytu, na 5 let. Touto novelou byl do zákona o pobytu cizinců zaveden rovněž institut dlouhodobě pobývajícího rezidenta (srov. důvodovou zprávu k vládnímu návrhu zákona In: Poslanecká sněmovna PČR, 2005, IV. volební období, tisk č. 1107, www.psp.cz).

Otázkou obdobnou té, která je předmětem projednávané věci, se v nedávné době zabýval Nejvyšší správní soud. Ten ve svém rozsudku ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016-29, uvedl, že tím, že zákonodárce zákonem č. 161/2006 Sb. instituty trvalého pobytu a postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta provázal, musí být řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců v souladu s požadavky směrnice 2003/109/ES a § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je třeba vykládat za použití nepřímého účinku směrnice 2003/109/ES (citovaný rozsudek, body 21 až 28).

Nejvyšší správní soud dále zdůraznil, že § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neupravuje okamžik, ke kterému má být podmínka nepřetržitého pětiletého pobytu cizince na území splněna (citovaný rozsudek, bod 29). Nejvyšší správní soud se zde vyjádřil k otázce, zda podmínka nepřetržitého pětiletého pobytu musí být splněna ke dni podání žádosti. S ohledem na její preambuli (bod 6) a čl. 4 přitom dospěl k závěru, že směrnice 2003/109/ES „*váže splnění pětileté podmínky nepřetržitého pobytu na období bezprostředně před podáním žádosti*“ (citovaný rozsudek, bod 36). Z uvedeného tak vyplývá, že je nedůvodná námitka žalobce, že postačí jednou splnit podmínku nepřetržitého pětiletého pobytu a jeho následné přetržení již nemůže mít žádný vliv. Nejvyšší správní soud totiž jednoznačně uvedl (a vyplývá to ostatně ze směrnice samotné), že tato podmínka musí být splněna ke dni podání žádosti. Uvedený závěr přitom vyplývá rovněž z judikatury Soudního dvora EU, podle které musí být pro přiznání postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta splněna podmínka oprávněného a nepřetržitého pobytu již bezprostředně před podáním žádosti (rozsudek ze dne 17. 7. 2014, C-469/13 *Tahir*, zejména body 29 a 34). Proto zdejší soud posoudil tento žalobní bod jako nedůvodný. Na druhou stranu tato žalobní námitka není pro projednávanou věc rozhodná, neboť žalobce ke dni podání žádosti podmínku pětiletého nepřetržitého pobytu splňoval (srov. níže). Odkazuje-li v této souvislosti žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2011, č. j. 4 As 13/2011-145, nepovažuje zdejší soud tento odkaz za případný, neboť na rozdíl od rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016-29, se žalobcem zmiňovaný rozsudek týkal specifické situace a zvláštního důvodu pro udělení trvalého pobytu bývalému žadateli o udělení mezinárodní ochrany podle § 67 a nevztahoval se tak k obecným podmínkám pro udělení trvalého pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců.

V rozsudku ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016-29, však Nejvyšší správní soud otázku, zda skutečnost, že v průběhu řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu dojde k přetržení doby pobytu, má na toto řízení nějaký vliv, nezodpověděl. Uvedl, že je na krajském soudu (Krajský soud v Plzni), aby posoudil, zda směrnice 2003/109/ES „*dále ve vztahu k délce nepřetržitého pobytu cizince na území České republiky požaduje splnění jakékoliv další podmínky*“. Podle Nejvyššího správního soudu je proto na krajském soudu, aby vyhodnotil, „*je-li v souladu s eurokonformním výkladem podstatné či nepodstatné, zda po splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území došlo, ať již k faktickému či pouze zákonem netolerovanému přerušení pobytu*.“ (citovaný rozsudek, bod 36). Vzhledem k tomu, že je rovněž pro projednávanou věc rozhodné zodpovězení otázky, zdali přetržení délky pobytu až v průběhu řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu má za následek nesplnění podmínky pro vyhovění žádosti, bylo třeba se jí vzhledem k uvedenému zabývat v intencích

právního názoru Nejvyššího správního soudu a ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyložit za pomoci metody eurokonformního výkladu.

Zdejší soud se proto zabýval tím, jak směrnice 2003/109/ES upravuje podmínky pro získání postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta. Podle Soudního dvora EU „*systém zavedený touto směrnicí jasně značí, že získání právního postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta přiznaného na základě této směrnice podléhá zvláštnímu postupu a mimo jiné povinnosti splnit podmínky stanovené v kapitole II této směrnice*“ (rozsudek ze dne 24. 4. 2012, C-571/10 *Kamberaj*, bod 66). Již její preambule však hlavní kritéria naznačuje. Tím hlavním má být délka pobytu na území členského státu, který by měl být oprávněný a nepřetržitý (bod 6). Žadatelé by zároveň měli prokázat, že mají přiměřené příjmy a zdravotní pojištění (bod 7), a neměli by představovat ohrožení veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti (bod 8). V bodě 10 preambule pak evropský normotvůrce stanovil, že „[j]e třeba stanovit procesní pravidla pro posuzování žádostí o přiznání právního postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta. Tyto postupy by měly být s ohledem na běžné pracovní zatížení správních orgánů členských států účinné a snadno zvládnutelné, jakož i průhledné a spravedlivé, aby dotýčným osobám nabízely dostatečnou právní jistotu. Neměly by se stát prostředkem k omezování výkonu práva pobytu.“

Tyto zásady obsažené v preambuli směrnice 2003/109/ES se pak projeví i v jejích normativních ustanoveních. Její čl. 4 upravuje jako nezbytnou podmínku (srov. rozsudek ve věci *Tahir*, bod 30) pro přiznání postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta délku pobytu a mimo jiné stanoví, že členské státy přiznávají právní postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně (*sic!*) před podáním příslušné žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu pěti let (odst. 1) s tím, že ustanovení následujících odstavců tuto podmínku upřesňují. Další podmínky (srov. rozsudek ve věci *Kamberaj*, bod 67) jsou pak upraveny v čl. 5 až 7 směrnice 2003/109/ES. Článek 5 jako obligatorní podmínky stanoví stále a pravidelné příjmy a zdravotní pojištění; fakultativní podmínku pak představuje dodržování integračních opatření. Negativní podmínkou, kterou musí žadatel o přiznání postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta splňovat, je neexistence ohrožení veřejného pořádku či veřejné bezpečnosti, které představují důvody, pro které mohou členské státy žádost zamítnout (čl. 6).

Procesní podmínky pro přiznání postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta pak upravuje čl. 7 směrnice 2003/109/ES. Podle odstavce 1 tohoto ustanovení je mimo jiné třeba k žádosti přiložit písemné doklady stanovené vnitrostátními právními předpisy, z nichž vyplývá, že splňuje podmínky podle článků 4 a 5, eventuálně platný cestovní doklad (jeho ověřený opis) nebo doklady o přiměřeném ubytování. Podle odstavce 2 mimo jiné příslušné vnitrostátní orgány žadateli písemně oznámí rozhodnutí co nejdříve, v každém případě však nejpozději šest měsíců ode dne podání žádosti. Ve výjimečných případech souvisejících s obtížností posouzení žádosti může být lhůta uvedená v prvním pododstavci prodloužena. Důsledky vyplývající z toho, že rozhodnutí nebylo učiněno ve lhůtě stanovené v tomto ustanovení, musí být určeny vnitrostátními právními předpisy příslušného členského státu. Odstavec 3 uvedeného ustanovení pak stanoví, že jsou-li podmínky stanovené články 4 a 5 splněny a příslušná osoba nepředstavuje ohrožení ve smyslu článku 6, přizná (*sic!*) dotčený členský stát státnímu příslušníkovi třetí země právní postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta.

Z judikatury Soudního dvora EU vyplývá, že směrnice 2003/109/ES pojem „oprávněný pobyt“ nevymezuje (rozsudek ze dne 18. 10. 2012, C-502/10 *Singh*, bod 39) a v tomto ohledu tak mají členské státy určitou volnost. Na druhou stranu však členské státy

„nemohou použít vnitrostátní právní úpravu, která může ohrozit dosažení cílů směrnice, a tím ji zbavit užitečného účinku“ (rozsudek ze dne 26. 4. 2012, C-508/10 *Komise vs. Nizozemsko*, bod 65). Hlavním cílem je přitom v případě směrnice 2003/109/ES „integrace státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou trvale usazeni v členských státech.“ (rozsudek ze dne 2. 9. 2015, C-309/14 *CGIL a INCA*, bod 21). Integrace státních příslušníků třetích zemí je v systému směrnice 2003/109/ES obecným pravidlem a výjimky z tohoto musí být vykládány restriktivně (srov. rozsudek ve věci *Kamberaj*, bod 86).

Na otázku nastíněnou Nejvyšším správním soudem, tedy zda směrnice stanoví ještě některé další podmínky, tak zdejší soud odpovídá záporně. Je-li splněna podmínka pětiletého oprávněného a nepřetržitého pobytu a žadatel předložil doklad o příjmech, zdravotním pojištění, eventuálně o splněných integračních opatřeních, cestovní doklad a doklad o přiměřeném ubytování, má členský stát povinnost přiznat postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta. Jinými slovy „pokud státní příslušníci třetích zemí splní podmínky a dodrží postupy upravené v této směrnici, mají nárok na přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, jakož i další práva, která vyplývají z přiznání tohoto právního postavení“ (rozsudek ve věci *Evropská komise vs. Nizozemsko*, bod 68). Skutečností, která by to vylučovala a která tedy představuje negativní podmínku, je ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Členský stát přitom toto postavení musí žadateli přiznat v maximální lhůtě 6 měsíců, která může být prodloužena pouze ve výjimečných případech, s tím, že vnitrostátní právní předpisy mají upravovat důsledky toho, že tato lhůta nebyla dodržena. Přitom v rozsahu sporu mezi žalobcem a žalovanou nelze o žalobci říci, že by podmínky nesplnil.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce pobýval na území ČR na dlouhodobé vízum a následně na dlouhodobý pobyt (včetně fikce takového pobytu ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců) od 11. 7. 2006 do 29. 1. 2014, tedy déle než zákonem o pobytu cizinců a směrnicí 2003/109/ES vyžadovaných 5 let. Žádost o povolení k trvalému pobytu byla podána 20. 2. 2013. Rozhodnutí ministerstva o zamítnutí žádosti žalobce bylo vydáno dne 26. 5. 2014. Z toho tedy vyplývá (a není to mezi účastníky sporné), že v době podání žádosti žalobce splňoval podmínku pětiletého oprávněného a nepřetržitého pobytu ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 4 směrnice 2003/109/ES. Ačkoliv mělo ministerstvo o žádosti žalobce rozhodnout „co nejdříve, v každém případě však nejpozději šest měsíců ode dne podání žádosti“ (čl. 7 odst. 2 směrnice 2003/109/ES; tomu odpovídá datum 20. 8. 2013), resp. bezodkladně, nejpozději však ve lhůtě 180 dnů [§ 169 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců; tomu odpovídá datum 19. 8. 2013], ode dne podání žádosti nebyl (vyjma založení kopie pojistné smlouvy předložené dne 24. 4. 2013) až do dne 4. 3. 2014 v řízení ministerstvem učiněn žádný úkon (žalobce nicméně nemá pravdu v tom, že by ministerstvo pro vydání rozhodnutí mělo stanovenou lhůtu pouze 60 dnů). V té době však již byl pobyt žalobce přetržen. Ministerstvo po celou tuto dobu (od 21. 8. 2013 zcela v rozporu s ustanovením směrnice 2003/109/ES) nečinilo žádné kroky k posouzení, zda žalobce splnil všechny zákonem o pobytu cizinců a směrnicí 2003/109/ES předpokládané podmínky a zda mu tím pádem vznikl nárok na přiznání postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, resp. udělení povolení k trvalému pobytu. Přitom ze správního spisu nevyplývá, že by zde byly nějaké závažné okolnosti umožňující prodloužit tuto dobu. Ministerstvo ani řízení nepřerušilo. Pokud by byly kromě doby pobytu v případě žalobce splněny rovněž další podmínky pro přiznání postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, resp. udělení povolení k trvalému pobytu, vznikl by žalobci právní nárok na vyhovění jeho žádosti. Ministerstvo však protiprávně nečinilo žádné kroky k tomu, aby splnění uvedených podmínek posoudilo a povolení k trvalému pobytu vydalo.

Směrnice 2003/109/ES jednoznačně stanoví, že vnitrostátní právo má stanovit důsledky vyplývající z toho, že uvedená lhůta nebyla dodržena. Na uvedeném nic nemění ani možnost žalobce využít procesní nástroj proti nečinnosti ministerstva ve formě žádosti o opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 odst. 3 správního řádu. V tomto lze tak seznat další nedostatek české vnitrostátní právní úpravy, neboť těmito důsledky se mají na mysli důsledky typu fikce rozhodnutí (pozitivního či negativního) nebo prodloužení dosavadního povolení k pobytu [srov. Zpráva Komise Evropskému parlamentu a Radě o uplatňování směrnice 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajících rezidenty, KOM(2011) 585 final, bod 3.10]. V takové situaci proto nelze s ohledem na text směrnice 2003/109/ES souhlasit s názorem žalované, že uvedené lhůty jsou pouze pořádkové. Byť v obecnosti lhůty pro vydání rozhodnutí mají pořádkový charakter, v těchto souvislostech směrnice 2003/109/ES v čl. 7 odst. 2 čtvrtém pododstavci žádá, aby nesplnění lhůty pro vydání rozhodnutí konkrétní důsledky na postavení žalobce mělo.

Dále soud uvádí, že žádné ustanovení směrnice 2003/109/ES neupravuje situaci, kdy osoba, která v době podání žádosti splňuje podmínku předchozího nepřetržitého a oprávněného pětiletého pobytu tuto přestane splňovat v průběhu řízení o žádosti. Jak vyplývá z výše uvedeného, na tuto situaci nepamatuje ani zákon o pobytu cizinců. Žalovaná a ministerstvo pro tento případ aplikovaly obecnou zásadu správního řízení, podle které je pro rozhodování správního orgánu rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení (srov. výše zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011). Podle zdejšího soudu však tuto zásadu na v projednávané věci spornou právní otázku není možné použít, a to hned ze dvou důvodů. Ze směrnice 2003/109/ES, jakož i judikatury Soudního dvora EU a Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že podmínka oprávněného a nepřetržitého pětiletého pobytu musí být splněna již před podáním žádosti, a to bezprostředně před jejím podáním. V takovém případě je evidentní, že zmíněná obecná zásada správního řízení je pro danou věc zcela nepoužitelná, neboť eventuální splnění této podmínky teprve v průběhu správního řízení je zcela nerozhodné, jak žalobce správně uvedl.

V této souvislosti také soud připomíná, že z výše uvedené judikatury Soudního dvora EU vyplývá, že směrnice 2003/109/ES pojem „oprávněný pobyt“ nevymezuje a že podle Evropské komise platí, že „[j]akmile však je tento pojem jednou definován, nelze jeho význam následně při provádění článku 4 směrnice zužovat.“ [výše citovaná Zpráva Komise, KOM(2011) 585 final, bod 3.2]. Na základě úpravy tzv. fikce pobytu podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se dlouhodobý pobyt považuje za platný do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti, pokud doba platnosti dlouhodobého pobytu uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě. Ze správního spisu přitom nevyplývá, že by žalobce tyto podmínky neměl splňovat. Dobu tzv. fikce pobytu žalobce je tak třeba zahrnout pod pojem „oprávněný pobyt“. Žalobce tak v době podání žádosti tuto podmínku splňoval (o čemž ostatně ani není mezi účastníky sporu).

Druhým důvodem svědčícím o nesprávné aplikaci § 75 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v předcházejícím správním řízení je podle soudu skutečnost, že interpretace žalované a ministerstva je v rozporu s cíli a duchem směrnice 2003/109/ES. Směrnice 2003/109/ES totiž vyžaduje, aby podmínka předchozího pobytu byla splněna bezprostředně před podáním žádosti. Je-li tomu tak (a v projednávané věci o jejím splnění v době podání žádosti není sporu) a jsou-li splněny rovněž další hmotněprávní a procesní podmínky, vychází směrnice 2003/109/ES z domněnky integrace cizince. Tomu

pak vzniká právní nárok na udělení postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta (povolení k trvalému pobytu). Soud zde upozorňuje na skutečnost, že v projednávané věci ministerstvo nesplnilo svou právní (ze zákona i ze směrnice) povinnost rozhodnout o žádosti žalobce v předepsané lhůtě. Zákon o pobytu cizinců přitom vedle toho, že neupravuje důsledek nedodržení lhůty, neupravuje ani případ, kdy cizinec přestane splňovat podmínku oprávněného a nepřetržitého pobytu až v průběhu řízení a až po uplynutí této lhůty. Z judikatury Soudního dvora EU však vyplývá, že „*systém procesních pravidel upravující posuzování žádostí o získání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta by se neměl stát prostředkem k omezování výkonu práva pobytu*“ (rozsudek ve věci *Komise vs. Nizozemsko*, bod 71) a že „*[v] souladu se zásadou proporcionality, která je součástí obecných zásad unijního práva, musí být [...] prostředky zavedené vnitrostátní právní úpravou, která provádí směrnici 2003/109, s to uskutečnit cíle sledované touto právní úpravou a nesmí překročit rámec toho, co je nezbytné k jejich dosažení*“ (rozsudek ve věci *Evropská komise vs. Nizozemsko*, bod 75). Důsledek nedodržení lhůty ze strany ministerstva nemůže jít k tíži žalobce, který v období od 20. 2. 2013 do 29. 1. 2014 podmínku oprávněného a nepřetržitého pobytu splňoval, neboť takový výklad vnitrostátní úpravy by nejen že nebyl proporcionální, ale umožňoval by podle okolností členskému státu dokonce popřít nárok založený státním příslušníkům třetích zemí v důsledku splnění podmínek předepsaných evropskou úpravou, a to v důsledku vlastního porušení směrnicí uložené povinnosti včas rozhodnout.

Shrnujice výše uvedené úvahy soud uvádí, že napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí ministerstva, byla vydána v rozporu s § 75 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců interpretovaných v kontextu se směrnicí 2003/109/ES, neboť jestliže žalobce ke dni podání žádosti podmínku předchozího pobytu splňoval, a to platilo i v nejzazší den lhůty pro vydání rozhodnutí ministerstva, nemohlo již ministerstvo svým (opožděným) rozhodnutím žádost žalobce zamítnout pro nesplnění podmínky předchozího oprávněného a nepřetržitého pobytu. Směrnice 2003/109/ES totiž vyžaduje splnění podmínky předchozího pobytu bezprostředně před podáním žádosti a zamítnutí takové žádosti z důvodu přetržení doby pobytu, ke kterému došlo až poté, co uběhla lhůta pro vydání rozhodnutí, by bylo ve zjevném rozporu s cíli směrnice 2003/109/ES a jejím duchem.

Nad rámec uvedeného soud podotýká, že v případě žalobce došlo k přetržení jeho oprávněného pobytu na území v důsledku neexistence fikce pobytu v případě podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Žalobce nebyl úspěšný se svou žádostí o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Po dobu řízení o této své žádosti však mohl na území pobývat a jeho pobyt se až do pravomocného skončení věci (do 29. 1. 2014) považoval za oprávněný (srov. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). V průběhu tohoto pobytu přitom podal žádost o povolení k trvalému pobytu. S podáním této žádosti však zákon o pobytu cizinců nespojuje fikci dalšího oprávněného pobytu, nýbrž umožňuje cizinci za zákonem stanovených podmínek požádat o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území [srov. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců]. Kdyby zákon o pobytu cizinců upravoval fikci pobytu, k přetržení doby pobytu, v němž ministerstvo a žalovaná spatřovaly důvod pro zamítnutí žádosti žalobce, by nedošlo. Fikce pobytu by v takovém případě měla totiž dva důsledky. Jedním je možnost setrvat na území po dobu řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu, druhým je nepřetržení doby pobytu.

Na tomto místě je třeba uvést, že z žádného ustanovení směrnice podle soudu nevyplývá, že by podání žádosti mělo mít za následek možnost po dobu řízení pobývat na území. Vnitrostátní právní úpravy členských států se v tomto ohledu liší. Z informací zveřejněných Evropskou komisí vyplývá, že „*ve většině členských států je dlouhodobě*

pobývajícímu rezidentovi povoleno pobývat v druhém členském státě až do vyřízení žádosti o povolení k pobytu“ [výše citovaná Zpráva Komise, KOM(2011) 585 final, bod 3.10]. Jako příznivá pro žadatele se v tomto ohledu jeví kupříkladu úprava slovenská či polská. Podle § 53 odst. 7 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobytu cizinců a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (zákon o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov) se pobyt udělený podle tohoto zákona považuje po skončení jeho platnosti za platný na území Slovenské republiky až do doručení rozhodnutí o žádosti o udělení dlouhodobého pobytu. Stejně tak podle čl. 223 ve spojení s čl. 206 odst. 1 bod 2 polského zákona o cizincích platí, že pokud žádost o udělení povolení k pobytu dlouhodobě pobývajícího rezidenta EU byla podána v době oprávněného pobytu na území a tato žádost neobsahuje formální vady nebo tyto vady byly ve lhůtě odstraněny, považuje se pobyt cizince na území za oprávněný ode dne podání žádosti do dne, ve kterém se rozhodnutí ve věci udělení povolení k pobytu dlouhodobě pobývajícího rezidenta EU stane konečným (ustawa o cudzoziemcach, Dz. U. 2013, poz. 1650). Naproti tomu kupříkladu chorvatská a slovinská úprava vyžadují, aby byl cizinec po dobu řízení o žádosti o udělení trvalého pobytu držitelem platného povolení k dlouhodobému/přechodnému pobytu (srov. čl. 92 odst. 3 chorvatského zákona o cizincích, ve znění pozdějších předpisů – zakon o strancima, NN 130/11; čl. 52 odst. 1 slovinského zákona o cizincích, ve znění pozdějších předpisů – zakon o tujcih, Uradni list RS, št. 50/11). V tomto ohledu se tak požadavek českého zákona, že žalobce měl, chtěl-li i v průběhu žádosti pobývat na území, mít buďto nadále platné povolení dlouhodobému pobytu, nebo si požádat za tímto účelem o vízum za účelem strpění, za nikterak vybočující. Problém však soud shledává v důsledku, kterým je přetržení doby pobytu nezbytného pro udělení povolení k trvalému pobytu. Neboť v situaci, ve které se nacházel žalobce, by v intencích právního názoru ministerstva a žalované žalobce pro to, aby k přetržení doby jeho pobytu nedošlo, musel v tentýž den, kdy mu bylo doručeno konečné rozhodnutí ve věci jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, požádat o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění, což se jeví jako požadavek takřka nerealizovatelný. Evropská komise přitom v citované zprávě hovoří o možnosti pobývat po dobu řízení na území, což česká právní úprava s ohledem na institut dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu splňuje; druhou otázkou však je ono přetržení pobytu, které v takových situacích v některých případech (včetně případu žalobce) nastane.

Výklad ministerstva a žalované nutně vede k tomu, že ačkoliv žalobce v době podání žádosti podmínku oprávněného a nepřetržitého pětiletého pobytu splňoval, nemohl si být s ohledem na výše uvedené vůbec jist, zda k přetržení jeho pobytu dojde, či nikoliv. Takový výklad nemůže být akceptován již jen z toho důvodu, že žalobce byl právní úpravou ponechán ve stavu právní nejistoty, která tak mohla vést až k libovůli správních orgánů, neboť pouze na nich záleželo, zda k přetržení tohoto pobytu dojde. I tyto úvahy vedly soud k závěru, že k přetržení doby pobytu žalobce za výše uvedených skutkových okolností nebylo možné přihlížet a z tohoto důvodu žádost zamítnout.

Situace žalobce je přitom zjevně nesrovnatelná se situací nastiňovanou žalovanou v případě podání žádosti občanem třetí země, kterému vznikl nárok na přiznání statusu dlouhodobě pobývajícího rezidenta, až po mnoha letech poté, co již území opustil. V takové situaci i směrnice 2003/109/ES v čl. 9 odst. 1 písm. c) počítá dokonce s možností odnětí již získaného statusu a bylo by plně v souladu s cíli a požadavky směrnice, aby za situace, kdy by bylo možné status odejmout, nebyl takový status ani přiznán a uvedená doba byla považována za přetržení požadované délky pobytu podle čl. 4 odst. 3 směrnice. V dané situaci by ostatně byla žádost považována za nepřípustnou podle výslovné úpravy v § 68 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.

Soud se s ohledem na uvedené závěry již nezabýval žalobními body týkajícími se povahy výjezdního příkazu, pobytového štítku, fikce pobytu po dobu řízení o žádosti o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu a nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, neboť pro rozhodnutí ve věci jsou již nadbytečné (související skutkové okolnosti se týkají doby, v níž již mělo být o žádosti žalobce rozhodnuto, resp. samy o sobě nezakládají důvody veřejného pořádku či bezpečnosti či důvod, pro nějž by mohl být trvalý pobyt odňat).

Vzhledem k tomu, že je napadené rozhodnutí nezákonné, soud jej podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil.

Podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušuje-li soud rozhodnutí, může podle okolností zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo. Soud napadené rozhodnutí zrušil zejména pro nesprávné posouzení právní otázky, kterého se dopustilo již ministerstvo. Důvod pro postup podle § 78 odst. 3 s. ř. s. soud shledal rovněž v tom, že v dalším řízení bude třeba posoudit zcela nově existenci podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu. Z těchto důvodů soud společně s napadeným rozhodnutím zrušil rovněž rozhodnutí ministerstva.

V dalším řízení bude ministerstvo vycházet z toho, že žalobce splnil podmínku předchozího oprávněného a nepřetržitého pětiletého pobytu, a bude se dále zabývat tím, zda žalobce splňuje další zákonné podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu. Příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců pak bude vykládat ve světle směrnice 2003/109/ES.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná v řízení úspěšná nebyla, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl naproti tomu plně úspěšný, neboť napadené rozhodnutí soud zrušil. Náleží mu proto náhrada nákladů řízení ve výši 10.800,- Kč. Tuto částku tvoří odměna za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsí žaloby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění vyhlášky č. 120/2014 Sb.], dále dvě paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky a soudní poplatek ve výši 4.000,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. září 2016

JUDr. Milan Podhrázký, PhD., v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová